

Karine Tuil

Decizia

Traducere din limba franceză și note
de Alexandra Cozmolici

POLIROM
2023

Cuprins

[Zona de securitate]	7
Furia și violența	207
Manifestarea adevărului	267
<i>Mulțumiri</i>	277

Pe parcursul celor șase luni cât durase relația noastră, Emmanuel nu mă invitase niciodată la el. Ne întâlneam mereu la mine, „din motive de siguranță“, se justifica el, însă eram sigură că e altceva la mijloc. Când un bărbat refuză să te primească acasă la el, de obicei, ori e căsătorit, ori locuiește cu cineva, cu toate că pretinde contrariul, are ceva de-ascuns. N-am încercat să mă impun, nici să-l iau la întrebări, eram încă măritată, n-aveam chef să grăbesc lucrurile. Mai cred că eram și prea mândră, prea orgolioasă pentru asta.

Descoperind unde locuia, m-am gândit (dar și în privința asta mă înșelam) că nu ascunde altă femeie, ci bogăția lui. Cu aerul lui puțin dezinvolt, cu stilul sobru, mi-l imaginam trăind într-unul din cartierele populare care-i plăceau și unde lua toate prânziurile de afaceri. De fapt, locuia într-un duplex mare în fața Senatului, la ultimul etaj al unui imobil în stil Haussmann din arondismentul al VI-lea. Le dădea tuturor impresia că rupsese legăturile cu familia, discursul lui era atât de înclinat spre stânga politică, apărase atâția militanți de extremă stângă, că nu mi-aș fi putut imagina că nu renunțase niciodată la avantajele materiale ale mării burghezii. Trecusem de la o cameră de bună distrusă de umezeală la un apartament cu tablouri ale

marilor maeștri și antichități în fiecare încăpere. Mă luam peste picior: „Am tras lozul câștigător“. Părea stânjenit, asemenea celor care nu-și asumă faptul că sunt niște moștenitori bogați, fără să se poată resemna totuși cu pierderea privilegiilor.

— Nu știe nimeni unde stau. Nu primesc vizite, nu fac decât să muncesc. Îmi trece cineva pragul și s-a terminat.

— Dar pe mine m-ai adus aici...

— Te cunosc suficient ca să știu că nu banii te interesează.

— Te înșeli amarnic, sunt foarte lacomă.

Oare știa că sunt fiica unui bărbat care își petrecuse o parte din viață în închisoare fiindcă sechestrase un mare mahăr francez? S-a apropiat de mine, m-a sărutat.

— Dacă asociata ta află că suntem împreună, mă omoară.

— Tot ce se poate.

— Și tu ai fi în stare s-o aperi.

— Da, îmi plac cauzele pierdute.

Voiam s-oucid...

— De ce rămâi asociat cu o femeie care are niște puncte de vedere detestabile? De ce îți poartă încă numele dacă sunteți despărțiți? Cum aș putea să sper că o să am locul meu?

Expresia i s-a înăsprit brusc.

— M-ai băgat la interogatoriu sau cum?

— Vreau doar să înțeleg.

— Așa stau lucrurile, mi-a zis el sec.

N-am insistat. S-a apropiat de mine, mi-a luat fața în palme:

— Vreau să trăiesc cu tine. Vreau să adorm în brațele tale și să mă trezesc alături de tine.

— În patul ăsta regal? am întrebat arătând spre un pat *king size*.

Am râs amândoi.

— Am și un pat de campanie în pivniță, dacă vrei.

Îmi ardea fața, mi-a pus comprese pe rană. Stătea dinaintea mea, mă lăsa să văd o parte din el, dar nu înțelegeam cine e cu-adevărat; puteam să mă întâlnesc cu el, să-l iubesc, nu trebuia să sper că voi putea să-i înțeleg sufletul în profunzime, nu aveam să cobor niciodată mai jos de primul nivel al subsolului și, chiar și acolo, n-o să mă întâmpine decât întunericul – nu aveam să văd din el decât ce binevoia să-mi arate. Ne-am întins pe pat, stăteam în brațele lui, când am zis:

— Trebuie să-ți mărturisesc, tot timpul care a trecut după ce ne-am despărțit, mă trezeam în toiul nopții cu inima sfâșiată, în halul ăsta de neconsolată eram, îmi lipseai, nu reușeam să accept ce se petrecuse, nu înțelegeam cum ajunseserăm acolo, iar ceea ce m-a făcut să sufăr mai mult: că tu accepti sfârșitul cu resemnare.

— Cine a zis că l-am acceptat? Așteptam să fii pregătită, să te întorci, atâta tot. Îmi dădeam seama că ești pierdută, că ți-era frică să nu sufere copiii.

— Mă tem pentru viața lor, tot timpul, mă tem să nu li se întâmple ceva.

M-a strâns la piept.

— N-o să li se întâmple nimic.

— Ce știi tu? În ziua de azi te poți aștepta la orice... În *Cei drepti* de Camus există dilema asta: e-n regulă să omori copiii? Teroriștii islamiști au lămurit-o, îi omoară. Îți dai seama câți tineri iau un asasin de copii drept erou? Filmul cult al tinerilor delincvenți e *Scarface* de Brian De Palma, dar ei îl văd doar la suprafață, nu percep căderea capitalismului, zădărnicia violenței... Îți aduci aminte

scena aia în care Tony Montana refuză să arunce în aer mașina bărbatului pe care trebuie să-l ucidă?

Emmanuel a scuturat din cap că nu.

— Al Pacino îl joacă pe Tony Montana, e incredibil în scena aia. În ziua cu pricina, bărbatul pe care trebuie să-l omoare îi ia în mod excepțional în mașină pe nevastă-sa și pe copii, nu era prevăzut... îl vedem pe Montana enervându-se pe individul aflat pe locul pasagerului și care trebuie să declanșeze bomba plasată sub vehicul. Urlă: „Te bucuri să ucizi o mamă și pe copiii ei? Te face bărbat așa ceva? Du-te-n pizda mă-tii! Drept cine mă iei? Crezi c-o să ucid doi copii și-o femeie? N-am nevoie de căcatul ăsta în viața mea!"; și, într-un final, scoate pistolul și trage în executant ca să-l împiedice să omoare copiii. Ei bine, iată ce s-a schimbat, astăzi, teroriștii nu mai ezită să ucidă copii.

M-a mângâiat pe păr.

— Mi-e frică pentru tine. Cu atât mai mult după ce ți s-a întâmplat. Vreau să rămâi aici, o să fii mai în siguranță la mine.

M-a sărutat, m-a dezbrăcat, era tandru, înflăcărat, atent la tot: nu mă simțisem niciodată atât de dorită de un bărbat, îl doream, îl doream tot timpul. „Vreau să fiu în tine“ – îmi plăcea la nebunie să-l aud rostind cuvintele acelea. „Vino.“ A intrat în mine. Asta înseamnă să iubești.

TakoTsubo – denumirea japoneză e poetică, însă durerea care o însoțește, intensă. La câteva zile după prima despărțire de Emmanuel, a doua zi după atentatele din 13 noiembrie, avusesem o problemă cardiacă, *TakoTsubo*, literal „capcană de caracatiță“ – era denumirea pe care niște cardiologi niponi o aleseseră la finalul anilor 1970 pentru a desemna ceea ce calificaseră drept „sindromul inimii frânte“, fiindcă, după cum se vedea la ventriculografie, ventriculul stâng lua în timpul sistolei forma unei capcane de caracatiță, precum cea folosită de pescari. Remarcaseră că, după o emoție sau un moment de stres prea intense, inima nu mai asigură funcția ei de pompă și se retracta, inducând o senzație de frângere. La spital, medicii mă diagnosticaseră cu acest sindrom: șocul provocat de tristețe și frământare îmi declanșase o secreție brutală a hormonilor, care se fixaseră atunci pe micii receptori ai microvaselor inimii și mușchiului cardiac, pricinuind o paralizie ușoară. Riscul era stopul cardiac. Cu toate că acest episod era reversibil, îmi făceam regulat analize la una dintre prietenele mele, medic cardiolog. În momentul agresiunii, ritmul cardiac mi s-a accelerat, crezusem că-o să fac o criză. Speriată, m-am dus la un consult dimineața devreme. Cabinetul era la câteva zeci de metri de tribunal.

Prietena mea m-a invitat în cabinet. Avea în jur de cincizeci de ani, părul cărunt prins în coadă. Degaja o atitudine calmă, plină de empatie, care mă liniștea. Mi-a zis să mă dezbrac până la brâu și să mă așez pe masa de examinare. Mi-a auscultat inima, apoi, în timp ce-mi lua tensiunea, m-a întrebat cum mă mai simt. I-am explicat că trec printr-o perioadă dificilă.

— Nu trebuie să te stresezi prea tare, Alma.

Mă uitam la ea în timp ce mă consulta.

— Ai tensiunea ridicată, 16/9, și o mică aritmie. Te apasă ceva în prezent?

Am izbucnit în râs.

— Tot timpul, de fapt. Munca mea e infernală, sunt sub presiune douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, și ieri am fost agresată.

I-am povestit ce se întâmplase.

— Agresorul ți-a făcut asta? a întrebat ea arătând spre tâmpla mea.

— Da.

— O să-ți dau trimitere la radiografie și concediu medical.

— Imposibil.

— O să te prăbușești până la urmă.

Mi-am ferit privirea, nu voiam să port discuția asta, ea nu putea să înțeleagă că n-am genul de slujbă pe care o poți lăsa de izbeliște pentru orice naz.

— Trebuie să te menajezi, Alma, altfel știi ce riști, ai primit deja un avertisment.

Mi-a făcut o electrocardiogramă. În timp ce stăteam de vorbă, auzeam torsul aparatului. S-a ridicat și s-a îndreptat spre biroul ei.

— Manifestările organice pe care le-ai avut, tensiunea, perturbarea ritmului cardiac, toate astea sunt un mod de